

Bethlenfalvy Gergely

Anyám vonalai

Anyám oldalvást, egyik keze ruhája mellé lóg,
a másikat a párkányra támasztja, ahogy rám várakozik.
Én is fordulok, az irányt keresem, hogy felé,
talán sikerült, így már megszólítom. Ő,
ahogy izgatott, honnan szól a lisztes hang,
pislogva forog tovább, bízik valami
kivehetőben, aminek van körvonala,
és testével ehhez igazodik, a reményteli
keresgéléshez. Szokja a mozdulatot, egyre
gyorsabban perdül, és a kis helyiség rendetlen
vonalait bája-hagyott orsóalakjára csévéli, de
nem válaszol, a törzsét is hiába forgatja,
egy helyben áll. A hangok és a mozdulatok
böjtjét tartja, mégsem áll ki belőle sehol
semmi, a bizonyító csontélek és szikkadt
ízületek mind a párnás hús és a vásznak
hullámai közé dugdosva. Anyám a szoba
megtört síkidomaiba és vásznaiba zárva,
a szálak rácsozata mögött, így mintha
rejtőzködnék, egy csipketerítőt hol magamra,
hol más részeimre húzkodva, ő pedig kiálló
cérnavégekkel matat. A megfigyelési hézag is
épp itt, túfegy hasítéka és cérnavég között
húzódik, és éppoly gyorsan vált alakot,
amilyen üres. Mit rejt el ez a figyelem?
Mit rejt el anyám körül ez a hullámvágás,
ahogy pengeti a kis szobát behálózó hűrrendszert,
a körömrre akadt szegést? A szegésen múlik
minden, a szegés határ, végső elrendezés,
ahogy felfeslik, a szapora használat okán,
kontúrját veszti asztallap, kaspó, hamutálca,
mintha gyurmát tömnének egy gyűszűbe.
Mi ez a hideg kúp, hová dugjam az ujjam?
Az öltés elrejtés, sonkáé, tojásé, a friss
kötény bugyrába, bőrhibáé gallérral,

hullámok mindig-máshol-árnyékába
bújó tétlen ácsorgás, evezősök csapásai
a fali gobelin foszló szálaiból.

tátog és felragyog

alkony az épületek és fák közötti
sötét, az ég indigója mikor még
világít. nem a szájból, mégis
mintha a száj fénylene, ahogy
mozog, beszédesen. kitölti
pillanatokra a szobalámpa
sárgás izzása, staccato,
nyílik és zárul, függetlenül
az értelemtől, a nyelv kiteszi
magát annak, ami ráesik,
a visszaverődés egyszerű
logikájának. hang sem érkezik
az elapadt torokból, megelégszik
azzal, hogy tátog és felragyog.
nem a tiltott üreg, épp a fény
szokatlan helyezkedése tántorít el
attól, hogy belessek, már alig van mit,
hová is lesnék, nem fürkésznék
világosban. fényfoltokon rejtőzni
vakszájúak elől, beszéltetni őket,
míg lemegy a nap, várni addig,
amíg az épületek és fák
fényében már nem látni az eget.